

מ"ת 26313/10/15 - מדינת ישראל נגד ג ד

בית משפט השלום בקריות

מ"ת 26313-10-15 מדינת ישראל נ' ד(עציר)
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופט יוסי טורס
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	ג ד

החלטה

הבקשה וההליכים עד כה.

1. לפני בקשה לעיון חוזר במסגרתה עותרת המבקשת להורות מחדש על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו. כן מבוקש לחלט את הערבויות שהופקדו כתנאי לשחרור.

טרם דיון בבקשה ראיתי לפרט את ההליכים עד כה.

2. המשיב הועמד לדין בשל שורת עבירות אלימות, איומים ופגיעה בפרטיות של מי שהייתה זוגתו. היות ובין לבין הודה המשיב והורשע בכתב אישום מתוקן, אתאר להלן בקצרה את עובדותיו של כתב האישום המתוקן.

3. במהלך התקופה בה קיים הנאשם קשר זוגי עם המתלוננת (צעירה כבת 22 במועדים הרלוונטיים) התקין הוא מצלמה נסתרת בחדר השינה וצילם, ללא ידיעת המתלוננת, את המתלוננת בעירום וכן בעת שקיימה עמו יחסי מין. בשלב מסוים ולאחר שהמתלוננת ביקשה להיפרד מהנאשם, איים עליה במספר רב של הודעות בוטות וקשות, כי יפרסם ברבים (לרבות ברשת האינטרנט) את הסרטים בהם היא נראית מקיימת יחסי מין. כן איים עליה הנאשם כי יפגע בה ובכל גבר אחר עמו תקיים קשר זוגי וזאת במספר רב של הודעות בוטות וקשות. עוד איים הנאשם על חברתה של המתלוננת בכך שאמר לה שישפוך חומצה על פניה של המתלוננת ואף הגיע למקום עבודתה של המתלוננת בשעת לילה מאוחרת ודפק על הדלת בחוזקה. בנוסף, המשיב פגע ברכבה של המתלוננת שלוש פעמים: פעמיים ניקב את צמיגי הרכב ובפעם אחת שפך עליו בנזין.

4. ביום 12.11.15 שחרר בית המשפט (כב' השופטת לוקיץ') את המשיב, תוך שדחה את המלצת שירות המבחן למעצר באיזוק והסתפק בשחרור לחלופה. ימים ספורים לאחר מכן (ביום 8.12.15) נעתרתי

לבקשתו לצאת ולעבוד בפיקוחו של מעביד שהתחייב לפקח עליו וחודש לאחר מכן אף הרחבתי את שעות העבודה עד שעה 18.00. עם זאת, הבהרתי במפורש כי נאסר על המשיב להיכנס לתחומי X - מקום מגורי המתלוננת. מאז הגיש המבקש מספר בקשות שמהותן היתר להיכנס ל X ואת כולם דחיתי, תוך שציינתי מפורשות שראוי בעיני להעדיף את בטחונה של המתלוננת ושלוות רוחה, על פני חופש התנועה של המשיב. ציינתי כי המשיב נתון מהשלב הראשון של ההליך בתנאי שחרור קלים יחסית ומשכך אין באיסור הכניסה ל X משום פגיעה בלתי מידתית בו. על אחת ההחלטות הגיש המשיב ערר, אשר נדחה. לקראת חג הפסח של שנת 2016 דחיתי גם בקשה לכניסה חד פעמית ל X לצורך החג, לאחר שהמתלוננת התייצבה בבית המשפט והתנגדה נחרצות לכך.

5. ביום 12.9.16 הוקלו תנאי השחרור של המבקש פעם נוספת, כאשר נקבע כי ישהה בתנאי מעצר בית לילי בלבד (בין השעות 22.00 ועד 06.00 למחרת) וכי ביתר השעות יהיה עליו להיות מפוקח על ידי אחד המפקחים. גם במעמד זה הודגש שהאיסור בדבר הכניסה ל X נותר בעינו. ביום 4.1.17 דחיתי בקשה לבטל את התנאי בדבר הצורך בפיקוח ושוב הבהרתי כי התנאי שעניינו איסור כניסה ל X בעינו עומד.

6. ביום 19.5.17 התקיים דיון בבקשת המשיב לאפשר לו לעבוד במזנון הקאנטרי ב X. במהלך הדיון יצר ב"כ המבקש קשר עם המתלוננת על מנת לברר אם היא עדיין מתגוררת ב X ומה עמדתה ביחס לבקשה וזו מסרה לו כי ראתה את המשיב עובד בקאנטרי. לאור כך, ביקש הסנגור למחוק הבקשה ואילו המבקש מצדה הגישה בקשה זו לעיון חוזר ומעצרו המחודש של המשיב.

דין והכרעה

7. בדיון שהתקיים ציין ב"כ המבקש כי בית המשפט הדגיש פעם אחר פעם את האיסור בדבר הכניסה ל X והנה מתברר כי המשיב עשה דין עצמי והוא עובד כבר חודש במקום. נטען כי המשיב מעל באמון שניתן בו וכך גם המפקחים אשר הודו כי אינם מפקחים בפועל על המשיב. לאור כך התבקש מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו וחילוט הערבויות.

8. ב"כ המשיב לא חלק על קיומה של הפרה, אלא טען כי זו לא לוותה בעבירה נוספת ולא נעשה כל ניסיון לפנות למתלוננת. עוד נטען כי המשיב נתון בתנאים מגבילים תקופה ארוכה ללא כל הפרה וכי הוא מצוי בהליך שיקומי. לאור כך טען הסנגור כי ראוי לשחרר את המשיב בתנאי שחרור מחמירים יותר והציע שישוחרר בתנאי מעצר בית מלא בבית אחותו. בעניין זה טען הסנגור כי מפקחת זו ביצעה את המוטל עליה והיא ראויה לאמון גם היום.

9. לאחר שנתתי דעתי לחומר הראיות שהוצג בפני, לטיעוני הצדדים ולכלל הנסיבות, ראיתי להיעתר לבקשה, תוך מתן אפשרות למשיב להציע חלופת מעצר שונה. אנמק להלן מסקנתי.

10. בתי המשפט עמדו לא אחת על החשיבות שיש לייחס לקיום מדוקדק של תנאי השחרור. חשיבות זו נגזרת לא רק מהסיכון שיוצרת ההפרה (שהרי התנאים באו לאיין סיכון זה) אלא גם מהצורך בשמירה על מעמדו של מוסד השחרור בערובה, אשר תכליתו הסתפקות בתנאים מידתיים יותר מאשר מעצרו של אדם, לצורך השגת תכלית המעצר. לאור כך, צוין לא אחת כי סלחנות מוגזמת בעניין פגיעה במעמדו של מוסד זה, עלולה להביא לפגיעה בנאשמים אחרים, מקום בו בית המשפט לא יראה בו עוד חלופה יעילה להשגת תכלית המעצר. יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט מלצר בבש"פ 3239/08 **שוקרון נ' מדינת ישראל** (13.5.08),

"האמצעי של תנאי השחרור, ובייחוד של 'מעצר הבית', נועד להפחית, ככל האפשר, את הפגיעה בחירותם של הנאשמים שקיימת נגדם עילת המעצר. אולם כדי שניתן יהיה להשתמש באמצעי זה, יש צורך להבטיח כי הוא יהיה יעיל ומטרתו תושג. מוסד השחרור מן המעצר בתנאים מגבילים מבוסס על ההנחה שהנאשמים יקיימו את תנאי השחרור, בין היתר בשל החשש שההפרה תחזיר אותם למעצר. סלחנות מוגזמת להפרת תנאי השחרור עלולה לעודד בעקיפין את ההפרות, ובכך לפגוע ביעילותו של האמצעי שקבע המחוקק כדי להגן על חירותו של הנאשם... דלדול כוחה של חלופת המעצר להשיג את מטרתה יוביל לצמצום האפשרות לעשות שימוש באמצעי זה, וכפועל-יוצא מכך יתגבר הכורח - הלא רצוי - להיזקק למעצר מלא מאחורי סורג ובריח."

11. זאת ועוד. בבסיס כל שחרור לחלופה מצוי האמון שמוכן בית המשפט ליתן במפוקח ובמפקחים. כאשר אמון זה מתערער, מתערערת הנחת המוצא בדבר יעילותה של חלופת המעצר והתאמתה לנסיבות העניין. עם זאת, מובן כי לא כל הפרה מביאה למסקנה בדבר אובדן האמון בנאשם ובמפקחים ולא כל הפרה מצדיקה "שבירת כלים". כך נקבע כי "מקום שנאשם בהליך פלילי מפר את תנאי שחרורו יתקשה בית המשפט לתת בו אמון בשנית, אמון שעומד בבסיס כל החלטה לשחרור לחלופת מעצר (בש"פ 8891/09 אקלום נ' מדינת ישראל (12.11.2009)). בצד האמור, לא כל הפרה של תנאי השחרור לחלופת מעצר מחייבת את ביטול החלופה. ההחלטה בנידון נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט שבוחן את נסיבות המקרה, שביניהן נסיבות העבירה, נסיבות העברין וטיב ההפרה". (בש"פ 6846/13 **וסיס אדוען נ' מדינת ישראל** (15.10.13))

12. ההפרה מושא עניינו היא הפרה מהותית שיש בה משום "משבר אמון". בשורת החלטות שבתי והדגשתי את האיסור בדבר כניסה ל X, וזאת מתוך הצורך להגן על המתלוננת ולו בהיבט של שלווה רוחה והכל לאור אופי העבירות בהן הורשע הנאשם. מחומר הראיות - עליו לא חלק הסנגור - עולה כי המשיב עשה דין עצמי והחל לעבוד בקאנטרי ב X ללא אישור והוא עושה כן כבר כחודש ימים. המבקש אף היתל בבית המשפט כאשר הגיש בקשה לאשר לו לעבוד במקום זה ולא גילה כי הוא כבר עובד בו ואף שיקר (כך ממש) כאשר ציין לפרוטוקול כי "התנאים שלי היום שאני יכול לצאת לעבוד, אבל חודשיים וחצי לא ניצלתי את זה כי אני לא עובד יותר בהובלות". התנהגות זו היא בבחינת "משבר אמון" של ממש (בש"פ 8112/14 **ראמי גזאני נ' מדינת ישראל** (14.12.14)). אכן, המשיב לא עבר עבירה נוספת ולא ניצל את ההפרה ליצור קשר על המתלוננת ואולם אין בכך להקהות את חומרתה של ההפרה. המתלוננת תיארה את תחושותיה כאשר הבחינה במשיב בקאנטרי ועשתה מאמצים להימנע ממפגש עמו. ההפרה גרמה אפוא פגיעה של ממש

במתלוננת אף אם המשיב לא עשה מעשה מכון לשם כך ובדיוק למטרה זו נאסרה עליו הכניסה ל X.

13. לכך יש להוסיף את העובדה שהמפקחים כשלו כולם בתפקידם. המפקח אבי לוי לא אותר כלל על ידי המשטרה ומחומר החקירה עולה כי הוא שהעסיק בפועל את המשיב בקאנטרי תוך הפרת תנאי השחרור. ברי אפוא שמפקח זה אינו ראוי עוד לאמון. המפקח שמואל אלון הודה בחקירתו כי מזה שלושה חודשים לא פגש כלל במשיב וברי אפוא שאף הוא העיד על עצמו שאינו ראוי עוד לאמון בהקשר זה. המפקחת קולט אמסלם טענה אמנם שהמשיב ישן בביתה בכל לילה (על פי תנאי השחרור) אך הודתה שאינה יודעת מה מעשיו בשעות היום, עם מי הוא נמצא והיכן הוא עובד. מפקחת זו הוכיחה במעשיה שאינה מבצעת את תפקידה בצורה ראויה וזאת גם אם אין לראות בהתנהגותה משום הפרה של התחייבותה (ואינני מכריע בנושא). הרושם הכללי העולה מקריאת תיק החקירה הוא שהמשיב אינו נתון תחת פיקוח כלשהו תקופה ארוכה מאוד. נתון זה מביא למסקנה כי החלופה בה היה נתון המשיב עד כה אינה אפקטיבית עוד ואין לאשרה (בש"פ 6846/13 וסים עדואן נ' מדינת ישראל (15.10.13)).

14. מנגד, המשיב נתון בתנאים מגבילים תקופה ארוכה מאוד (כשנה וחצי). נתון זה יש לשקול ולהביאו בחשבון במסגרת בחינת השפעת ההפרה על הנכונות לשוב ולשחרר את המשיב לחלופת מעצר. עם זאת יש לזכור כי הימשכות ההליכים מקורה במקרה זה בדחיות חוזרות ונשנות של שירות המבחן והמשיב על מנת להשלים הליך שיקומי בו הוא נתון. עוד יש להביא בחשבון כי המשיב הודה בכתב אישום מתוקן והורשע בו. נתון זה משפיע על ענייננו בכיוונים מנוגדים. לאחר הודאה והרשעה, נחלשת עילת השיבוש (בש"פ 2111/13 עמרם אליהו נ' מדינת ישראל (24.3.13)) ואולם מנגד, המסוכנות שהייתה לכאורית בתחילת הדרך, הפכה כעת מוכחת וחזקת החפות אינה עומדת עוד לימין המשיב (בש"פ 3825/16 פלוני נ' מדינת ישראל (26.5.16)). בעניין זה יודגש כי תיקון כתב האישום היה מינורי יחסית ולא שינה את האופן בו יש להשקיף על המסוכנות העולה מהמשיב. בצד כל אלו, יש לציין כי זו הפעם הראשונה בה עומד המשיב לדין.

15. סיכומי של דבר, עילת המעצר שהייתה בתחילת הדרך עודנה קיימת ומצדיקה, למצער, קביעת תנאים מגבילים ממשיים על המשיב. החלופה בה שווה המשיב כיום אינה ראויה עוד לאמון. עם זאת, אינני סותם את הגולל על האפשרות לשחרר את המשיב, אולם יהיה עליו להציע חלופת מעצר שונה, הכוללת מפקחים שונים והפקדת ערבויות כספיות. לא התעלמתי מכך שמעצרו של המשיב כעת יכול ויפגע בהליך הטיפול בו הוא נתון ואולם בעניין זה אין למשיב להלין אלא על עצמו (להפרה בעת המתנה לתסקיר, ראה במקרה קרוב: בש"פ 5799/16 אחמד פודי נ' מדינת ישראל (1.8.16)).

16. ביחס לבקשה לחילוט הערבויות: המשיב והמפקחים חתמו על התחייבות עצמית בסך של 5,000 ₪ לקיים את תנאי השחרור. כן הפקידה הגב' קולט אמסלם סך של 5000 ₪. אמנם הגב' קולט ומר שמואל אלון נכחו באולם, אך לא ניתנה להם זכות טיעון בנושא וממילא שהבקשה לא הומצאה להם כנדרש. לאור כך, אינני רואה לתת החלטה בנושא בעניינו של המשיב בלבד והנושא ידון כמכלול, לאחר שהמבקשת תמציא הבקשה למפקחים ויתקיים דיון בנושא.

17. סיכומו של דבר: לעת הזו, אין מנוס ממעצרו של המשיב עד תום ההליכים וכך אני מורה. המאשימה תעדכן עובדת מעצרו של המשיב בתיק העיקרי על מנת שיינתנו הוראות מתאימות לרבות הקדמת מועד הדיון.

ניתנה היום, כ' אייר תשע"ז, 16 מאי 2017, במעמד הצדדים.